

Книгата на Данаил — Число седемдесет и две

Пророческото свързване: От разделението на древния Израил до края на Съединените щати

Jeff Pippenger

2024-02-05

Свидетелството за бунта на Йеровоам е също и историята на разделянето на древния Израил на две нации. Северното царство, съставено от десет племена, бе известно като Израил, или понякога Ефрем, а южното царство бе известно като Юда. По времето на Езекиил царството вече бе две царства от много години, и в тридесет и седма глава на Езекиил му бе дадено пророчество, което посочваше, че двете царства отново ще станат една нация. Това пророчество се изпълни в началната история на земния звяр (Съединените щати) и се изпълнява за последен път в края на Съединените щати, защото Исус винаги онагледява края на едно нещо чрез началото на едно нещо.

Бунтът на Йеровоам по времето, когато Израил бе разделен на две царства, представлява бунт в началото на Съединените щати, а също и в края на Съединените щати. Бунтът в началото и в края на Съединените щати включва съединяването на две царства. Осемнадесета глава на Откровение, както многократно е цитирана от писанията на Сестра Уайт в тези статии, представлява два призива към църквите. Двата народа, които се съединяват по време на часа на кризата на неделния закон, са сто четиридесет и четирите хиляди и другото Божие стадо, което все още е във Вавилон.

Двата народа, които бяха съединени в милеритската история, бяха Юда и Ефрем. Те бяха съединени, когато отделните възмущения срещу двете царства съответно приключиха през 1798 г., а след това през 1844 г. Думата „освен това“ в тридесет и седма глава на Езекиил ни позволява да бъдем сигурни в това приложение. Думата „освен това“ означава да поставим вестта, която следва след „освен това“, върху вестта, която предшества думата „освен това“.

И словото Господне дойде пак към мене и каза: И ти, сине човешки, вземи си една тояга и напиши на нея: За Юда и за Израилевите синове, неговите другари; после вземи друга тояга и напиши на нея: За Йосифа, тоягата на Ефрем, и за целия Израилев дом, неговите другари; и съедини ги една с друга в една тояга; и те ще станат едно в ръката ти. Езекиил 37:15–17.

Езекиил прилага пророческия принцип „повтори и разшири“, когато казва: „още“. На Езекиил е заповядано да вземе две тояги, едната за Юда, а другата за Ефрем, и да постави пророчеството, онагледено чрез двете тояги, върху предишното пророчество. Предишната пророческа илюстрация започна в първия стих, когато Езекиил бе отнесен в долина, пълна с мъртви, сухи кости.

Ръката на Господа беше върху мене и ме изведе чрез Духа Господен, и ме постави сред долината, която беше пълна с кости. И ме преведе покрай тях наоколо; и ето, те бяха твърде много по лицето на долината; и ето, бяха много сухи. И Той ми рече: Сине човешки, могат ли да оживеят тези кости? А аз отговорих: Господи Боже, Ти знаеш. И пак ми рече: Пророкувай над тези кости и им кажи: Сухи кости, слушайте словото Господне. Така казва Господ Бог на тези кости: Ето, Аз ще въведа дихание във вас, и ще оживеете; и ще туря върху вас жили, и ще направя да израсне върху вас плът, и ще ви покрия с кожа, и ще вложа във вас дихание, и ще оживеете; и ще познаете, че Аз съм Господ. И тъй, пророкувах, както ми беше заповядано; и когато пророкувах, настана шум, и ето, разтърсване, и костите се събраха, кост към костта си. И като погледнах, ето, жилите и плътта израснаха върху тях, и кожата ги покри отгоре; но нямаше дихание в тях. Тогава Той ми рече: Пророкувай към вятъра, пророкувай, сине човешки, и кажи на вятъра: Така казва Господ Бог: Ела от четирите ветрове, о, дихание, и духни върху тези убити, за да оживеят. И пророкувах, както ми заповяда, и диханието влезе в тях, и те оживяха, и се изправиха на краката си — твърде голямо множество. Тогава ми рече: Сине човешки, тези кости са целият Израилев дом; ето, те казват: Костите ни изсъхнаха и надеждата ни погина; ние сме отсечени. Затова пророкувай и им кажи: Така казва Господ Бог: Ето, люде Мои, Аз ще отворя гробовете ви и ще ви изведа из гробовете ви, и ще ви въведа в Израилевата земя. И ще познаете, че Аз съм Господ, когато отворя гробовете ви, люде Мои, и ви изведа из гробовете ви. И ще вложа Духа Си във вас, и ще оживеете, и ще ви настаня в земята ви; тогава ще познаете, че Аз, Господ, изговорих това и го извърших, казва Господ. Езекиил 37:1–14.

Още от самото начало на тези статии ние показахме, че долината на мъртвите кости представлява Божия народ в последните дни и че вестта за четирите ветрове, която ги кара да се изправят на краката си като могъща войска, е вестта на Среднощния вик, която отъждествява исляма с третото Горко. Сестра Уайт определя костите като Божия народ.

„Оставям перото си и възнасям душата си в молитва, щото Господ да духне върху Своя отстъпил народ, който е като сухи кости, за да оживее.“ General Conference Bulletin, February 4, 1893.

В предишни статии показахме, че пророческата вест, която посочваше 18 юли 2020 г., беше погрешна и че лъжливото прогласяване беляза настъпването на първото разочарование и времето на забавянето в притчата за десетте девици. Макар прогласяването на време да беше законно в милеристкия период, след 1844 г. никога повече не трябваше да има друга вест, окачена на време. Когато Future for America направи прогласяването за 18 юли 2020 г., те се плъзнаха назад към една история, в която прогласяването на време беше приемливо, и с това съгрешиха, и бяха убити на улицата на великия град от Откровение, глава единадесета. Мъртви на улицата, те след това трябваше да бъдат възкресени, както бяха двамата свидетели след три дни и половина.

„Сухите кости се нуждаят от това да бъде вдъхнато върху тях от Светия Божий Дух, за да бъдат приведени в действие, като чрез възкресение от мъртвите.“ Bible Training School, December 1, 1903.

В предишни статии показахме, че вестта за четирите ветрове, която възкресява двамата свидетели, е вестта на исляма от третото „горко“ и че тази вест е вестта на Среднощния вик в последните дни. Езекиил казва: „още повече“, и с това посочва, че по време на историята, която илюстрира прогласяването на Среднощния вик, две пръчки — едната представена като Ефрем, а другата като Юда — трябваше да бъдат съединени и да станат един народ. Притчата за десетте девизи се изпълнява в последните дни „до най-малката буква“, както се изпълни в милеритската история. В периода, когато Среднощният вик се изпълни в милеритската история, и отново при изпълнението в последните дни, „две пръчки“ са били и ще бъдат съединени.

Двете пръчки представляваха северното (Ефрем) и южното царство (Юда) на древния Израил. Ние също така показахме, че Уилям Милър бе предобразен чрез Илия и че през трите години и половина на сушата Илия бе отишъл при вдовицата в Сарепта.

И словото Господне дойде към него и рече: Стани, иди в Сарепта, която принадлежи на Сидон, и остани там; ето, заповядал съм там на една вдовица да те храни. И той стана и отиде в Сарепта. А когато дойде при градската порта, ето, там една вдовица събираше дърва; и той я повика и каза: Донеси ми, моля те, малко вода в съд, за да пия. И когато тя отиваше да я донесе, той я извика и каза: Донеси ми, моля те, и къшей хляб в ръката си. А тя каза: Заклевам се в живота на Господа, твоя Бог, нямам опечена пита, а само шепа брашно в делва и малко дървено масло в стомна; и, ето, събирам две дървета, за да вляза и да го приготвя за мене и за сина ми, та да го изядем и да умрем. Илия ѝ каза: Не бой се; иди и направи, както си казала; но най-напред ми направи от него малка пита и ми я донеси, а после направи за себе си и за сина си. Защото така казва Господ, Израилевият Бог: Брашното в делвата няма да се изчерпи и дървеното масло в стомната няма да намалее до деня, когато Господ прати дъжд на земята. И тя отиде и постъпи според думите на Илия; и тя, и той, и домът ѝ ядоха много дни. 3 Царе 17:8–15.

„Многото дни“ в този пасаж са трите години и половина, през които Ахав търсеше Илия, и те представляваха хилядата двеста и шестдесет години на папско преследване. Относно „многото дни“ на папското преследване Исус каза:

И ако не се съкратяха онези дни, не би се спасила никаква плът; но заради избраните онези дни ще се съкратят. Матей 24:22.

Сестра Уайт пряко отъждествява изявлението на Исус за „онези дни“ с периода на папското преследване.

„Преследването на църквата не продължи през целия период от 1260 години. Бог по милост към Своя народ съкрати времето на тяхното огнено изпитание. Като предсказваше „голямата скръб“, която щеше да постигне църквата, Спасителят каза: „И ако не се съкратяха ония дни, не би се избила ни една твар; но заради избраните ония дни ще се съкратят.“ Матей 24:22. Чрез влиянието на Реформацията преследването бе прекратено преди 1798 година.“ Великата борба, 266, 267.

„Многото дни“, през които Илия беше издържан от вдовицата, бяха също и „многото дни“ на папското гонение, посочени от Даниил.

И разумните между народа ще вразумяват мнозина; но ще падат от меч и от пламък, чрез плен и чрез грабеж, в продължение на много дни. А когато падат, ще бъдат подкрепени с малка помощ; но мнозина ще се прилепят към тях с ласкателства. И някои от разумните ще паднат, за да бъдат изпитани, и очистени, и избелени, до времето на края; защото то е още за определеното време. Даниил 11:33–35.

„Времето на края“, което в стиховете е също и „определеното време“, беше 1798 година и то отбеляза края на папските гонения, както това бе предобразено чрез времето на Илия при вдовицата от Сарепта. В тази история вдовицата, представляваща неомъжена църква, беше отъждествена с църквата в пустинята в дванадесета глава на книгата Откровение. Тя събираше две съчки — не една съчка или десет съчки, а две съчки. На Езекиил бе заповядано да вземе две пръчки, едната за северното царство на Израил, а другата за южното царство на Израил, и да ги съедини, за да станат една пръчка. Тези две царства и двете бяха разпръснати в продължение на две хиляди петстотин и двадесет години, но Божието обещание беше, че Той ще ги събере. Жената събираше двете съчки, които трябваше да бъдат съединени, и правеше това „до деня, когато Господ изпрати дъжд на земята“.

Денят, в който Господ изпрати „дъжд“, посочваше Среднощния вик в милеритската история, достигнал своя завършек на 22 октомври 1844 г., когато Вестителят на Завета внезапно дойде в храма, който бе изградил от 1798 г. (края на първото негодувание) до 22 октомври 1844 г. (края на последното негодувание). В този период посланието на Среднощния вик, представено в илюстрацията на Езекил за долината на костите, се изпълни, когато двете пръчки на северното и южното царство бяха съединени, за да образуват един народ с един цар; защото на 22 октомври 1844 г. Христос дойде пред Отца и получи царство.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресветото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е представено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и то е представено също и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девици от Матей 25.“ Великата борба, 426.

Христос получи царство на 22 октомври 1844 г., както е посочено в Даниил.

Гледах в нощните видения, и ето, един като Човешкия Син идеше с небесните облаци и дойде до Стария по дни; и Го доведоха пред Него. И Му бе дадено владичество, слава и царство, за да Му служат всички племена, народи и езици; Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и Неговото царство — такова, което няма да се разруши. Даниил 7:13, 14.

Когато двата жезъла на Езекиил бъдат съединени, те имат един цар над себе си.

И слугата Ми Давид ще бъде цар над тях; и всички те ще имат един пастир; и ще ходят по Моите съдби, и ще пазят наредбите Ми, и ще ги изпълняват. И ще обитават в земята, която дадох на слугата Си Яков, в която са обитавали бащите ви; и ще обитават в нея те, и децата им, и децата на децата им довека; и слугата Ми Давид ще бъде техен княз довека. Езекиил 37:24, 25.

Всички пророци са в съгласие един с друг, и цар Давид е Христос, Който дойде пред Отца на 22 октомври 1844 г. и получи царство, събрано отново от двете тояги на Израил (северното царство) и Юда (южното царство). Разпръсването на двете царства приключи през четиридесет и шестте години от 1798 до 1844 г., когато Христос издигна храм, който беше опустошен и потъпкан. Когато Той издигна храма, тогава внезапно дойде в Своя храм като Вестителя на завета, в изпълнение на трета глава на Малахия. Езекиил е в съгласие с този факт, защото всички пророци са в съгласие един с друг.

И слугата Ми Давид ще бъде цар над тях; и всички те ще имат един пастир; ще ходят и по Моите наредби, и ще пазят повеленията Ми, и ще ги изпълняват. И ще живеят в земята, която дадох на слугата Си Яков, в която са живели бащите ви; и ще живеят в нея — те, и децата им, и децата на децата им довека; и слугата Ми Давид ще бъде техен княз довека. Освен това ще склуча с тях завет на мир; той ще бъде вечен завет с тях; и ще ги утвърдя, и ще ги умножа, и ще поставя светилището Си сред тях довека. И скинията Ми ще бъде с тях; да, Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мой народ. Езекиил 37:24–27.

Христос е Този, Който издига храма.

И му кажи: Така говори Господ на Силите, казвайки: Ето Човека, чието име е ОТРАСЪЛ; и Той ще израсне от мястото Си, и ще съгради храма Господен; именно Той ще съгради храма Господен; и ще носи слава, и ще седне и ще владее на престола Си; и ще бъде свещеник на престола Си; и съветът на мира ще бъде между Тях Двамата. А короните ще бъдат за Хелем, за Товия, за Едая и за Хен, сина Софониев, за възпоменание в храма Господен. И далечните ще дойдат и ще градят в храма Господен, и ще познаете, че Господ на Силите ме е пратил при вас. И това ще стане, ако прилежно се покорявате на гласа на Господа, вашия Бог. Захария 6:12–15.

Христос е ОТРАСЪЛЪТ и заяви, че ако разрушат Неговия храм, Той ще го издигне за три дни; на което юдеите отвърнаха, че за построяването на храма са били нужни четиридесет и шест години.

А юдеите в отговор Му казаха: Какво знамение ни показваш, че вършиш тези неща? Иисус в отговор им каза: Разрушете този храм, и за три дни ще го въздигна. Тогава юдеите казаха: Четиридесет и шест години е бил строен този храм, а Ти за три дни ли ще го въздигнеш? Йоан 2:18–20.

Христос говореше в този пасаж за Своего тяло, но всички пророци говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели. Възкресението на Христос на третия ден представляваше възкресението на мъртвите кости по време на изливането на Святия Дух в Среднощния вик. Дъждът, който е предмет на свидетелството на Илия, се прояви по

време на кулминацията на неговото противопоставяне срещу пророците на Ваал и Астарта. Тогава беше доказано, че Богът на Илия е истинският Бог, а също и че Илия е истинският пророк.

При настъпването на първото разочарование се яви, че протестантите са станали лъжепророци, както бе предобразено чрез пророците на Ваал и Астарта. Тогава започна времето на забавянето и доведе до вестта на среднощния вик, която доведе до това Христос внезапно да дойде в Своя храм. Среднощният вик е представен от вестта на Езекиил, която изправя костите като силна войска. Нещо повече, през този период (четиридесет и шест години) двата жезъла трябваше да бъдат съединени заедно, за да произведат един народ с един цар.

И словото Господне дойде към мене отново и рече: При това, сине човешки, вземи си една пръчка и напиши на нея: За Юда и за израилевите синове, негови съучастници; после вземи друга пръчка и напиши на нея: За Йосиф, пръчката на Ефрем, и за целия Израилен дом, негови съучастници. И съедини ги една с друга в една пръчка; и те ще станат едно в ръката ти. И когато синовете на твоя народ ти заговорят, казвайки: Няма ли да ни покажеш какво означават тия неща? кажи им: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема пръчката на Йосиф, която е в ръката на Ефрем, и израилевите племена, негови другари, и ще ги присъединя към нея, именно към пръчката на Юда, и ще ги направя една пръчка, и те ще бъдат едно в Моята ръка. И пръчките, върху които пишеш, ще бъдат в ръката ти пред очите им. И им кажи: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще взема израилевите синове измежду народите, където са отишли, и ще ги събера отвсякъде, и ще ги доведе в тяхната земя. И ще ги направя един народ в земята, върху Израилевите планини; и един цар ще бъде цар над всички тях; и те няма вече да бъдат два народа, нито ще се разделят вече на две царства. Нито ще се оскверняват вече с идолите си, нито с мерзостите си, нито с което и да било от престъпленията си; а Аз ще ги спася от всички техни жилища, в които са съгрешили, и ще ги очистя; и така те ще бъдат Мой народ, а Аз ще бъда техен Бог. Езекиил 37:15–23.

Двете съчки, които вдовицата събираше преди дъжда на Илия при Среднощния вик, бяха северното и южното царство на Израил, които бяха разпръснати и трябваше да бъдат събрани в един народ на 22 октомври 1844 г., когато започна прообразният Ден на умиловението, защото обещанието беше, че по онова време Бог „ще ги очисти“. Очистителното дело, представляващо Изследователния съд, започна тогава. Това събиране на двете съчки трябва да бъде разбрано правилно, защото Бог винаги онагледява края на нещо с началото на нещо.

1844 г. бе краят на двете царства на Израил, защото тогава те бяха станали едно царство — духовният Израил — и от този момент нататък трябваше да бъдат само един народ. Тази история бе илюстрирана от началната история, когато те бяха станали два народа, а именно историята за бунта на Еровоам.

Историята на фалшивата система на поклонение на Еровоам трябва също да бъде онагледена в края на неговото царство. Бунтът на Аарон в началото на древния Израил и

бунтът на Еровоам в началото на северното царство представляват бунта от 1863 г., а 1863 г. се разбира ясно единствено когато краят на царството на Еровоам, представен чрез съединяването на двете тояги, също бъде положен върху 1863 г. Тогава ясно се вижда, че 1863 г. е представена като поколение, което издигна образ на ревност.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Но не само към света се отнася тази притча за сухите кости, а и към онези, които са били благословени с голяма светлина; защото и те са като скелетите в долината. Те имат човешки образ, устройството на тялото; но нямат духовен живот. Но притчата не оставя сухите кости просто съединени в човешки образи; защото не е достатъчно да има съразмерност на членовете и чертите. Диханието на живота трябва да оживотвори телата, за да могат да се изправят и да се устремят към действие. Тези кости представляват Израилевия дом, Божията църква, а надеждата на църквата е оживотворяващото влияние на Светия Дух. Господ трябва да вдъхне върху сухите кости, за да оживеят.“

„Божият Дух, със своята животворна сила, трябва да бъде във всеки човешки деятел, за да може всеки духовен мускул и всяко сухожилие да бъдат в действие. Без Светия Дух, без Божието дихание, настъпва вцепененост на съвестта, загуба на духовен живот. Мнозина, които са без духовен живот, имат имената си в църковните списъци, но не са записани в книгата на живота на Агнеца. Те може да са присъединени към църквата, но не са съединени с Господа. Може да са прилежни в изпълнението на определен кръг от задължения и да бъдат считани за живи; но мнозина са между онези, които имат „име, че си жив, а си мъртъв“.“

„Освен ако няма истинско обръщане на душата към Бога; освен ако жизненото дихание на Бога не съживи душата за духовен живот; освен ако изповядващите истината не бъдат движени от роден на небето принцип, те не са родени от нетленното семе, което живее и пребъдва довека. Освен ако не се уповават на Христовата правда като на своя единствена сигурност; освен ако не подражават на Неговия характер, не се трудят в Неговия дух, те са голи, те не са облечени в одеждата на Неговата правда. Мъртвите често биват представяни за живи; защото онези, които осъществяват онова, което наричат спасение според собствените си представи, нямат Бога, Който действа в тях и да желаят, и да вършат според благата Му воля.“

„Тази група е добре представена чрез долината на сухите кости, която Езекиил видя във видение.“ Review and Herald, 17 януари 1893 г.